

proceedings, which are a logical continuation of judicial or administrative legal relations at the final stage of their implementation. These legal relations arise, change and disappear at a different, later, period of time, they are regulated by other legal prescriptions, and other methods (usually of an administrative nature) are used to settle them [8].

Therefore, considering the essence of legal relations arising in executive proceedings, we fully support the position of those scientists who believe that legal relations formed during the enforcement of decisions court and other jurisdictional bodies, are administrative and procedural. This position can be substantiated by analyzing the main properties inherent in administrative-procedural relations through the prism of their presence in the studied legal relations.

References:

1. Агенція з питань виконання рішень. Статистика 2019. URL : <https://www.ae.org.ua/stat2019/>
2. Конституція України: закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 64.
3. Зайчук О. Теорія держави і права. Академічний курс: підручник. К. : Юрінком Інтер, 2006. 685 с.
4. Гришко Є. Примусове виконання рішень юрисдикційних органів як складова правоохоронної функції держави. URL : <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/DeBu/2009-1/doc/4/06.pdf>.
5. Капля О. Проблеми добровільного виконання рішень суду після відкриття виконавчого провадження органами державної виконавчої служби. *Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності*. 2009. № 4. С. 222-225.
6. Отчак Н. Порядок та умови здійснення виконавчого провадження. *Митна справа*. 2011. № 4 (76). С. 330-335.
7. Штефан М. Виконання судових рішень: навч. посібник. К. : Юрінком Інтер, 2001. 320 с.
8. Щербак С. Адміністративно-правове регулювання виконавчого провадження в Україні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07. К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького, 2002. 16 с.

МІНАКОВА Євгенія Валеріївна,
доцент кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук
КРАВЧУТА Дарина Андріївна,
здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Сьогодні в міжнародному просторі відбувається стрімкий процес інтеграції, що само по собі сприяє зміцненню співпраці між різними країнами світу. Цей процес спрямований на вдосконалення правових систем різних

країн та підвищення ролі людини в правовому полі. Відповідні зміни неможливі без уваги будь-якої правової держави, оскільки вони сприяють покращенню та розширенню основних прав людини. У свою чергу, Україна належить до європейської регіональної системи захисту прав людини, і існує потреба в певних міжнародних стандартах для втручання в національне правове середовище.

Україна певним чином інтегрувалася в Європейське співтовариство, і відповідні міжнародні принципи щодо фундаментальних прав і свобод людини і громадянина мають далекосяжне значення для подальшого розвитку успішної правової держави, для якої людина є верховною в будь-якій сфері. Питання адаптації чинного законодавства нашої країни з урахуванням досвіду правової системи останнім часом відіграє важливу роль у безпосередньому здійсненні гармонізації національного законодавства з європейським. Відповідний процес вимагає певної злагодженості у взаємодії всіх державних відомств, які діють у нашій країні. Адже певною мірою процес адаптації національного законодавства до права ЄС охоплює дуже широке коло питань, пов'язаних із правовою системою, в якій діє українська державна влада, та правовими основами прав, свобод і законних інтересів особи, громадянин.

Відзначимо той факт, що у безпосередньому створенні деяких нормативно-правових актів у нашій незалежній країні не останню роль відіграли ті, які відіграють роль у чинному законодавстві Європейського Союзу. Як приклад цього можна виділити Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод [2], яка певною мірою стала основою Основного закону нашої країни – Конституції [1]. Крім того, звернемо увагу на те, що міжнародно-правові акти знайшли своє відображення не тільки в Конституції, а і в інших нормативно-правових актах нашої держави.

Аналізуючи дотримання нашою державою міжнародних стандартів у сфері прав людини, багато науковців слушно зазначають, що влада вживає певних заходів щодо приведення національного законодавства України у відповідність до міжнародних стандартів прав людини та впровадження їх на практиці. Також, необхідно звернути увагу на посилення заходів щодо виконання Україною своїх зобов'язань у сфері прав і свобод людини. Тому науковець В. Тацій наголошує, що механізми захисту прав людини в Європі не є постійними структурами, вони постійно оновлюються з метою полегшення їх використання громадянами та підвищення ефективності рішень міжнародних правозахисних органів, що приймаються. певною мірою враховувати нові тенденції політичного та правового розвитку [3, с. 32].

Варто зазначити, що таким чином українські суди зобов'язані застосовувати та враховувати вищезазначені конвенції та практику Європейського суду з прав людини при безпосередньому розгляді справ. Аналізуючи правові доктрини, було виділено кілька аспектів, які наголошували на тому, що останні мають застосовуватися лише за наявності певних умов, а саме:

– через відповідні правові «лазівки» українського суспільства щодо прав людини та основних свобод, які так чи інакше визначені в Конвенції та протоколах до неї;

– положення щодо кращого розуміння законодавства України, які були змінені або доповнені безпосередньо згідно з окремими рішеннями ЄСПЛ;

– для безпосередньої реалізації цих основних принципів Конвенції на практиці в чинних нормативно-правових актах нашої країни немає чітких положень, і необхідні відповідні дослідження [4].

Ці умови є цілком обґрунтованими та сприятливими, оскільки наші українські судді не зобов'язані постійно керуватися європейською юридичною практикою, оскільки Україна ще не є членом Європейського Союзу.

Крім того, зазначаємо, що рішення Європейського суду є обов'язковими та остаточними, оскарженню не підлягають. Практика Європейського суду безпосередньо впливає на судову практику держав і сприяє дотриманню основних прав і свобод людини. Тому основною метою діяльності міжнародно-правових механізмів є контроль та забезпечення дотримання міжнародних стандартів прав людини. Особливо це стосується фундаментальних прав індивідів (людей), і судова незалежність будь-якої країни має бути ефективною для забезпечення реалізації та захисту цих прав [5, с. 37].

Отже, з метою подальшого ефективного розвитку вітчизняної правозастосовної практики у напрямі всебічного захисту прав людини Верховний Суд України визнає за необхідне вживати заходів щодо сприяння реалізації положень міжнародних договорів. Адже імплементація міжнародних норм щодо захисту прав і свобод людини і громадянина може суттєво вдосконалити не лише судочинство, а й усе національне законодавство нашої держави, піднявши його на новий рівень розвитку.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96ВР. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: від 04.11.1950 р. № 995_004. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text.
3. Тацій В. Імплементація європейських стандартів у галузі прав людини – важливий напрям правової політики України. *Право України*, 2010. 48 с.
4. Про виконання рішень і застосування практики Європейського суду з прав людини: Закон України від 23.02.2006 р. № 3477-IV. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3477-15#Text>.
5. Прієшкіна О. В. Права людини в Україні: проблеми та перспективи розвитку. *Правова держава*, 2017. С. 33-40.